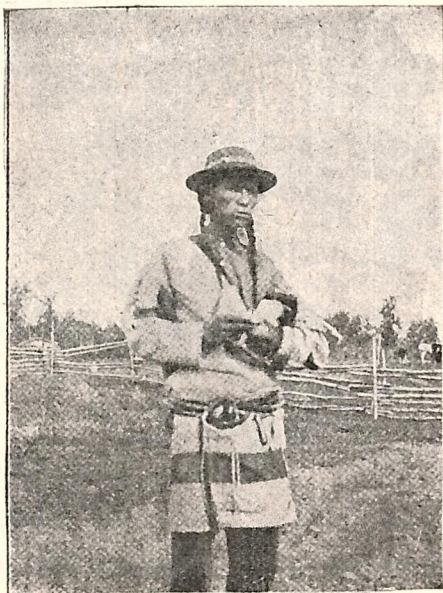

Дѣвойката *Бѣлиятъ-Облакъ* ето какъ приготвила кукурузенитѣ зърна, прѣди да ги свари: турила зърната между два гладки камѣка и почнала да ги разбива на брашно. . . При зърната тя турила и жѣлади, които сжщо смлѣла на брашно. . . Тази каша била турена въ гърненце. Влѣли вода и поставили гърнето на буйния огънь.

Ето го и бащата, *Вор-Рани*, иде си отъ ловъ, на рамо съ убитъ заекъ. . .

Дѣцата се много зарадвали. Очичкитѣ имъ заблѣстѣли, но никой съ гласъ не изказалъ своята радостъ. Индийцитѣ сж навикнали да таятъ въ себе си както радостъта, тѣй и скръбъта си. Само момичетата понѣкога проявяватъ своитѣ чувства. Напротивъ,

мжжътъ всѣкога трѣбвало да бжде *юнакъ, търпливъ* на всичко; да умѣе да се бори и надвива на трудноститѣ и лишенията; търпѣливо да понася и страданията, и тжгата. Индиецътъ знае, че радостъта е недълготрайна, както недълготрайна е и тжгата. . .